

Mount Hood roept ons

Er stond ons nog een avontuurlijke week te wachten in het adembenemende Oregon. Als 19-jarige had ik de meeste staten aan de oostkust bezocht. Dit was mijn eerste bezoek aan de westkust. De natuur in Oregon was indrukwekkend. De majestueuze Mount Hood in de verte trok onze Belgische aandacht. We voelden heel sterk dat de berg ons aanriep. Eliane, Dirk en ik, de drie Belgen, besloten ons gevoel te volgen en de roep van de berg te beantwoorden met onze huurauto.

Mount Hood is een 3424 meter hoge slapende vulkaan die het hele jaar door sneeuw draagt, dicht bij Portland. We verkenden de berg en verbleven die nacht in de van 1936 tot 1938 gebouwde Timberline Lodge aan de zuidkant van Mount Hood op een hoogte van 1829 meter.

Vanuit het raam van onze kamer bewonderden we een rustgevende zonsondergang en ontdekten in de verte een prachtig blauw meer. “Morgen gaan we zwemmen”, daar waren we het allemaal over eens.

De volgende ochtend bij het wakker worden, observeerde ik de grote oude historische houten balken van de lodge boven mijn bed. In mijn verbeelding vroeg ik me af wie sinds 1938 ook in deze zelfde kamer had geslapen en diezelfde houten balken had geobserveerd.

Plots piekte de ochtendzon onze kamer binnen wat ons motiveerde om aan onze nieuwe dag te beginnen. We pakten onze valies en gingen op zoek naar de Cascade-eetzaal waar we genoten van een fantastisch ontbijt.

Trillium Lake bevindt zich 12 km ten zuidwesten van Mount Hood. Wat een perfecte dag om in het meer te zwemmen. De lucht was blauw en de temperatuur was lekker warm. De silhouet van Mount Hood werd weerspiegeld op het wateroppervlakte van het meer.

Om ervoor te zorgen dat onze handdoeken droog bleven, lieten we ze achter op de door de zon verwarmde rotsen naast het meer. Een verfrissende duik in het "ijskoude" water van het bergmeer deed ons al snel terugkeren naar onze in de zon opgewarmde handdoeken. Zonnebaden leek ons nu plots een beter idee. Vanop onze handdoeken konden we het oeroude bos en het majestueuze gebergte rondom ons geen bewonderen. We genoten van de warme zon op onze huid en de mooie natuur.

Iets verder op nam ik een groep mensen waar. Daar ze Amerikaans klonken veronderstelde ik dat ze “locals” waren. Eliane, Dirk en mezelf hadden ons reeds afgevraagd waar we vervolgens ons avontuur verder zouden kunnen zetten en ik besloot die mensen te benaderen. Ik stelde ons als toeristen voor en vroeg om enkele suggesties.

“Ga naar Hood River”, suggereerde een van hen. “Het is een gezellig dorpje, beroemd om zijn windsurfen en fruitboomgaarden vallei”.

“Hoe geraken we daar”, vroeg ik. We kregen de instructies om terug te rijden naar de hoofdweg, dan linksaf te slaan en de weg te blijven volgen tot we in Hood River aankwamen. “Het is helemaal niet ver”, legde een van hen uit. In een mum van tijd waren we terug op weg naar ons volgende avontuur.

Na 20 minuten rijden doorheen het bos zonder een enkel aanwijzingsbord op de weg tegen te komen, waren we het er over eens dat we verdwaald waren en niet de goede kant op gingen. Deze man had ons heel duidelijk verteld dat Hood River niet ver was. In Europese termen is 'niet ver' zeker minder dan 20 minuten rijden! In Amerika kan 'niet ver' wel 3 uur of langer zijn! We wisten dat natuurlijk niet.

Op het moment dat we het er alle drie erover eens waren dat we verdwaald waren en ons beter konden omdraaien en terugkeren, zei ik, "laten we nog een minuutje doorrijden". Na precies een minuut rijden zagen we een groot verkeersbord op de weg met de vermelding "Hood River, 35 miles". We wisten nu tenminste dat we niet verdwaald waren en nog steeds de goede kant op gingen.

Hood River ligt aan de zuidkust van de Columbia-rivier die de staten Washington en Oregon verdeelt. Het wordt begrensd door hoge heuvels en 2 grote bergen, Mount Adams ten noorden in Washington en Mount Hood, die we zojuist hadden verlaten, ten zuiden in Oregon.

Aangekomen in Hood River namen we gezellige winkeltjes en verschillende aantrekkelijke restaurants waar. We hadden nu wel grote honger

en besloten om lekker te lunchen in het Hood River Hotel, op de hoek van Oak Street en First Street.

We liepen het restaurant binnen. De ober vroeg of we binnen of buiten wouden eten. "Buiten alstublieft", antwoordde ik onmiddellijk. Ik kwam niet vanuit België om in een restaurant met airconditioning te gaan zitten terwijl de zon scheen buiten en het zomergevoel in de lucht hing! De ober wees met zijn hand naar de voordeur en vroeg me om zelf een tafel uit te kiezen buiten vooraan het hotel.

Ik liep als eerste, opende de deur en stapte naar buiten richting Oak Street. Een auto die van links kwam, passeerde het restaurant voor me uit. De bestuurder van de auto draaide zijn hoofd naar me toe en keek me recht in de ogen. Onze ogen waren

op elkaar gefixeerd. Ik herkende deze persoon en gooide mijn hand en arm de lucht in. Het was Paul Benton van de retraite. Dit alles gebeurde in een klap en tegelijkertijd, zonder na te denken. Mijn arm ging automatisch omhoog op het moment dat ik Paul herkende. Ik zwaaide en gaf hem tekens om naar ons toe te komen. Hij parkeerde zijn auto en kwam bij ons aan de tafel zitten.

“Wat doe jij hier?”, vroeg ik aan Paul. We waren op avontuur, volgden onze innerlijke leiding en ik had nooit verwacht dat we iemand bekend zouden tegenkomen. Paul antwoordde: “Dat zou ik JOU beter vragen. Ik woon hier! "Wat doe JIJ hier?"

“Woon jij in Hood River”, vroeg ik hem?, “Ja”, zei hij, “ik was opweg mijn kinderen op te halen bij de kinderoppas”.

Ik zal Paul hier in zijn eigen woorden laten vertellen hoe hij deze krachtige en onverwachte synchronistische ervaring heeft ervaren.

Paul:

Ik kwam van mijn werk en was op weg om mijn kinderen op te halen van de dagopvang. Normaal gezien rijd ik zelden doorheen downtown Hood River om mijn kinderen op te halen maar besloot die dag om die route toch te nemen. Ik was verrast en verheugd om enkele mensen van onze retraite te zien. Ik parkeerde mijn wagen en voegde me bij hen aan hun tafel toe. Eliane, Dirk en Mieke vertelden over hun ervaringen op Mount Hood en Trillium Lake en vroegen zich af welke andere interessante attracties ze zouden kunnen bezoeken. Ze waren heel enthousiasme de bergen en rivieren te zien daar hun thuisland in België vrij vlak was.

Een van mijn favoriete bezienswaardigheden in de Columbia Gorge zijn de vele watervallen die van de bijna mijl hoge kliffen de rivier instromen. Dat zou indruk op ze moeten maken! Ik had toevallig een recreatiekaart van de Gorge in mijn auto. Op die landkaart toonde ik aan waar de verschillende watervallen die ze onderweg naar Portland zouden passeren te vinden waren. Twee ervan waren uniek

daar ze niet vaak werden bezocht, maar toch toegankelijk waren via een klein pad vanaf de Columbia Gorge Highway. Het was ontzettend leuk de Belgen te zien in Hood River. Ik had graag met ze willen lunchen, maar ik moest mijn drie kinderen ophalen.

Mieke vertelt verder:

Daar gingen we dan! Met de kaart voor ons uitgestrekt en instructies bij de hand, vertrokken we westwaarts richting Portland. De Columbia-rivier lag er schitterend bij en sneed een pad door een bergketen om zijn weg naar de Stille Oceaan te vinden. Dit is geen klein gebergte. De rivier is omgeven door basaltlava kliffen. Sommigen meer dan 600 meter hoog.

Wat een geweldige avontuur dat was! Een voor een ontdekten we de magische watervallen die Paul voor ons had uitgestippeld op de landkaart en we vonden er zelfs meer. We genoten van de ongerepte natuurlijke schoonheid van het bos, de bloemen, struiken, mossen, paden, bijna zoals een sprookjesland. Enthusiast en uitgeput kwamen we terug thuis bij Jane.

Toen ging de telefoon. Het was Paul.

Mieke's Voice 2020© Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

Delen is toegestaan indien mijn naam en email worden vermeld
Email me indien je wenst toegevoegd of verwijderd te worden
van de lijst of indien je graag all vorige afleveringen
in PDF formaat ontvangt

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 - Introductie - Mijn vroege leven

Week 2 - Een ruwe start

Week 3 - Visie

Week 4 - Geschiedenisles

Week 5 - Boekhandel Caecilia

Week 6 - Onzichtbare hand

Week 7 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo

Week 8 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen
Week 9 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 3 - Mijn zus Kathleen
Week 10 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke
Week 11 - Ontmoetingen met buitenaardse wezens
Week 12 - De film E.T. - Het buitenaardse
Week 13 - Wat gebeurt er nadat het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Inleiding - Relaties
Week 15 - Mijn authentieke aard uitdrukken
Week 16 - Seksualiteit - deel 1 - Eenheid
Week 17 - Seksualiteit - deel 2 - Scheiding
Week 18 - Seksualiteit - deel 3 - Menstruatie
Week 19 - Intieme relaties
Week 20 - Amerika - deel 1 - Krantenartikel
Week 21 - Amerika - deel 2 - Een film binnenstappen
Week 22 - Nog een voorproefje van vrijheid als student
Week 23 - De golven berijden, zowel hoog als laag
Week 24 - Een holistische benadering van genezing
Week 25 - Overnachtingsbegeleider op een middelbare school
Week 26 - Mieke de jongere in actie - Deel 1
Week 27 - Mieke de jongere in actie - Deel 2
Week 28 - Totem-initiatie
Week 29 - Extra vrijheid en onafhankelijkheid
Week 30 - Eerste wake-up call
Week 31 - Tweede wake-up call
Week 32 - Home Ter Linde

Mieke's Voice - Deel 3

Week 33 - Inleiding - Leren van mezelf te houden
Week 34 - Mijn laatste sigaret!
Week 35 - Ik ben ervan overtuigd, er moet daar toch ergens iemand zijn!
Week 36 - Centrum Gea - De Kracht van Klank
Week 37 - Marokkaanse Smaken
Week 38 - Nachtelijke procedure

Mieke's Voice - Deel 4

Week 39 - Inleiding - Onze wegen komen samen
Week 40 - Speciale Aankondiging in Centrum Gea
Week 41 - Ontmoeting met Frank Coppieters
Week 42 - Portlandse Bruggen en Restaurants
Week 43 - Belgen en Amerikanen ontmoeten elkaar
Week 44 - Van de Luxe naar het Bos
Week 45 - Warmwaterbronnen en Zweethut
Week 46 - Goddelijk geïnspireerde Rendez-Vous
Week 47 - Dansend rondom de Galaxy
Week 48 - Laatste Lunch, of toch niet?
Week 49 - Mount Hood roept ons